

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 9 maja 2013r.

Sąd Okręgowy w Suwałkach III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący:	SSO Danuta Poniatowska
Protokolant:	sekr.sądowy Marta Majewska-Wronowska

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 9 maja 2013r. w S.

sprawy **P. R.**

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w B.

o przywrócenie prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy

w związku z odwołaniem P. R.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w B.

z dnia 15 października 2012 r. znak (...)

zmienia zaskarżoną decyzję i przywraca P. R. prawo do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy na okres od dnia 13 lutego 2013r. do 12 lutego 2015r.

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 15.10.2012r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w B. , powołując się na przepisy ustawy z dnia 17.12.1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (t.j. Dz. U. z 2009r. Nr 153 poz.1227 ze zm.) odmówił P. R. przywrócenia prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy, z uwagi na brak dalszej niezdolności do pracy.

W odwołaniu P. R. domagał się zmiany decyzji i przywrócenia mu prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy. Powołał się na zły stan zdrowia, który nie uległ poprawie i powoduje dalszą niezdolność do pracy.

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wniósł o jego oddalenie. Podtrzymał podstawy skarżonej decyzji.

Sąd ustalił, co następuje:

P. R. (ur. (...)) do dnia 30.06.2012r. był uprawniony do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy. W dniu 10.07.2012r. wystąpił z wnioskiem o ponowne ustalenie prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy.

Lekarz orzecznik nie stwierdził u odwołującego niezdolności do pracy. Podobnie orzekła komisja lekarska, rozpoznająca sprzeciw wnioskodawcy.

Sąd poczynił ustalenia, co do aktualnego stanu zdrowia wnioskodawcy, dopuszczając na tę okoliczność dowód z opinii biegłych lekarzy sądowych odpowiednich specjalności, mając na uwadze rodzaj schorzeń rozpoznanych u odwołującego. Na okoliczność, czy odwołujący jest nadal częściowo niezdolny do pracy, jeżeli tak, czy jest to niezdolność stała czy okresowa oraz czy od ostatniego badania nastąpiła poprawa bądź pogorszenie w jego stanie zdrowia opinie wydały dwa zespoły biegłych lekarzy sądowych. Biegli uwzględnili zgromadzoną w sprawie dokumentację medyczną i przeprowadzili badanie odwołującego.

Pierwszą opinię wydała biegła z zakresu psychologii (k. 10-13), która rozpoznała u odwołującego schorzenia o podłożu psychologicznym, psychiatrycznym oraz zaburzenia kardiologiczne. Zaopiniowała, iż pod względem psychologicznym odwołujący nie jest niezdolny do pracy. Pod tym względem odnotowała poprawę stanu zdrowia w porównaniu z wynikami ostatniego badania, które miało miejsce w dniu 11.09.2011r. Dodatkowo wskazała, iż do pełnej opinii niezbędne jest zasięgnięcie opinii biegłych z zakresu psychiatrii, laryngologii i kardiologii.

Drugą opinię wydali biegli z zakresu psychiatrii, kardiologii i chorób wewnętrznych oraz otolaryngologii (k. 33-35), którzy po badaniu w dniu 13.02.2013r. rozpoznali u odwołującego zaburzenia o podłożu psychologicznym oraz schorzenia psychiatryczne, kardiologiczne oraz laryngologiczne. Zaopiniowali, iż ich przebieg i stopień nasilenia powodują nadal częściową niezdolność do pracy na okres dwóch lat tj. do dnia 13.02.2015r. Pod względem zaburzeń psychologicznych i psychiatrycznych biegli nie stwierdzili poprawy od ostatniego badania. Ich zdaniem, obecny stan zdrowia odwołującego powoduje istotne upośledzenie sprawności psychofizycznej oraz brak niezbędnej efektywności do wykonywania pracy. Biegli ci wyrazili negatywną opinię odnośnie wniosków i konkluzji opinii wydanej przez psychologa. Nie zgodzili się z ustaleniami, iż nastąpiła poprawa stanu zdrowia wnioskodawcy.

Sąd zważył, co następuje:

Ponieważ wnioskodawca do 30.06.2012r. legitymował się prawem do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy i wniosł o jej przywrócenie, żądanie podlegało rozpoznaniu na podstawie art. 61 ustawy z dnia 17.12.1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (t.j. z 2009r. Dz.U. Nr 153, poz. 1227 ze zm.). Zgodnie z jego treścią prawo do renty, które ustało w związku z ustąpieniem niezdolności do pracy, podlega przywróceniu o ile niezdolność do pracy zostanie stwierdzona w okresie 18 miesięcy od ustania tego prawa.

Jak stanowi art. 12 ust 1 ustawy o emeryturach i rentach z FUS niezdolność do pracy powoduje utratę zdolności do pracy zarobkowej z powodu naruszenia sprawności organizmu i nie rokuje jej odzyskania po przekwalifikowaniu. Utrata zdolności do pracy skutkuje ustaleniem jej stopnia, zgodnie z treścią art. 12 ust.2 i 3 ustawy o emeryturach i rentach z FUS poprzez zakwalifikowanie jej do częściowej bądź całkowitej niezdolności. Ocena następuje w oparciu o przesłanki wyrażone w art. 13 ust.1 ustawy, a są nimi: stopień naruszenia sprawności organizmu oraz możliwości przywrócenia niezbędnej sprawności w drodze leczenia i rehabilitacji oraz możliwość wykonywania dotychczasowej pracy lub podjęcia innej pracy oraz celowości przekwalifikowania zawodowego, biorąc pod uwagę rodzaj i charakter dotychczas wykonywanej pracy, poziom wykształcenia, wiek i predyspozycje psychofizyczne.

W zakresie niezdolności do pracy Sąd uwzględnił konkluzje drugiego zespołu biegłych lekarzy sądowych. Biegli ci opiniowali w zespole, w skład którego wchodził specjaliści z zakresu psychiatrii, kardiologii i otolaryngologii. Zdiagnozowali schorzenia na podstawie dostępnej dokumentacji leczenia oraz na podstawie badania wnioskodawcy, ocenili stopień ich zaawansowania, a przede wszystkim jednoznacznie wypowiedzieli się co do sprawności organizmu i wpływu dolegliwości na zdolność wnioskodawcy do pracy. Sąd podzielił wnioski biegłych i w całości uwzględnił je przy rozstrzygnięciu w sprawie. Na marginesie należy tylko wskazać, iż strony nie kwestionowały stanowiska przedstawionego przez tych biegłych. Nie oponowały również okresowi, na jaki została stwierdzona dalsza niezdolność do pracy. Pominięto natomiast konkluzje opinii biegłej psycholog, która selektywnie oceniła stan zdrowia wnioskodawcy.

W związku z powyższym, na podstawie art. 477¹⁴ §2 kpc orzeczono, jak w sentencji.